

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρα καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΑΖ" Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2258	Κυριακὴ καὶ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς 2 Φεβρουαρίου 2020 πρῶτῃ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἐν ὄψει τοῦ Τριῳδίου

Λίγο καιρό, ἀγαπητοί μου, μετὰ τὴν εἴσοδο στὸ νέο πολιτικὸ ἔτος κι ἀφοῦ ἀφήσαμε ἤδη πίσω μας ὅλες τὶς **πανηγυρικὲς** ἑορτὲς τοῦ Δωδεκαημέρου, ἐτοιμαζόμαστε πλέον γιὰ τὸ **κατανυκτικὸ** Τριῳδίον. Τί εἶνε αὐτὸ τὸ **Τριῳδίον**; Στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ γλῶσσα **Τριῳδίον** λέγεται καὶ ἡ **χρονικὴ περίοδος** τοῦ ἔτους ποὺ ἀρχίζει σὲ λίγο, καὶ τὸ **λειτουργικὸ βιβλίον** ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦν στὸ ἀναλόγιον οἱ ψάλτες κατ' αὐτὴν, ἀπὸ τώρα μέχρι τὸ Πάσχα.

Πολλοὶ βέβαια, ἀκούγοντας ὅτι «**ἀνοίγει τὸ Τριῳδίον**», σκέπτονται ἄλλα πράγματα· ὁ νοῦς τους πηγαίνει σὲ διασκεδάσεις, μεταμφέσεις, φαγοπότια, κραιπάλες. Τί λέει ὅμως ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία θέσπισε τὸ Τριῳδίον; γιὰ ποιὸ σκοπὸ ὠρίσε αὐτὴ τὴν εἰδικὴν περίοδο τοῦ ἔτους; ποῦ θέλει νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ;

Τὸ Τριῳδίον μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ ποῦμε μερικὰ πράγματα γενικώτερα γιὰ τὶς ἑορτὲς.

Πρέπει, ἀγαπητοί μου, νὰ γνωρίζουμε, ὅτι **οἱ ἑορτὲς τῆς Ἐκκλησίας** μας διακρίνονται σὲ **ἀκίνητες** καὶ **κινητές**. Ποιὲς εἶνε οἱ ἀκίνητες καὶ ποιὲς οἱ κινητές, καὶ γιὰ τί λέγονται ἔτσι;

Ἀκίνητες λέγονται ὅσες ἔχουν ὅλα τὰ χρόνια μία **σταθερὴ ἡμερομηνία** (π.χ. τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους εἶνε πάντοτε στὶς 10 Φεβρουαρίου, τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος εἶνε πάντοτε στὶς 12 Δεκεμβρίου κ.λπ.). Διαφέρει μόνο, ἀπὸ ἔτος σὲ ἔτος, ἡ ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ποὺ ἐορτάζεται ἡ ἑορτὴ (πέφτει π.χ. ἄλλοτε ἡμέρα Δευτέρα, ἄλλοτε Τρίτη κ.ο.κ.). Οἱ ἀκίνητες ἑορτὲς διακρίνονται σὲ **δεσποτικὲς**, σὲ **θεομητορικὲς**, καὶ σὲ ἑορτὲς **ἀγίων**.

Δεσποτικὲς εἶνε ὅσες ἀναφέρονται στὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ **Δεσπότη** Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα εἶνε· ὁ Εὐαγγελισμὸς, τὰ Χριστούγεννα, ἡ Περιτομὴ, ἡ Ὑπαπαντὴ, τὰ Θεοφάνεια, ἡ Μεταμόρφωσις, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις, ἡ Πεντηκοστή.

Θεομητορικὲς εἶνε ὅσες ἀναφέρονται στὰ

γεγονότα τῆς ζωῆς τῆς Θεομήτορος, τὰ ὁποῖα εἶνε· ἡ Σύλληψις τῆς Θεοτόκου, ἡ Γέννησίς της, τὰ Εἰσόδια στὸ ναό, ὁ Εὐαγγελισμὸς, καὶ ἡ Κοίμησίς της.

Ἑορτὲς ἀγίων εἶνε ἐκεῖνες ποὺ ὠρίστηκαν γιὰ νὰ τιμῶνται οἱ ἅγιοι (προφῆτες, ἀπόστολοι, εὐαγγελισταί, πατέρες, μάρτυρες, ἱερομάρτυρες, νεομάρτυρες, ὄσιοι, ὁμολογηταί, ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι). Ἡμέρα ἑορτῆς κάθε ἁγίου εἶνε ὄχι ἡ ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἡ ἡμέρα ποὺ ἄφησε τὸ μάταιον τοῦτον κόσμον καὶ εἰσήλθε στὴν ἀληθινὴν ζωὴν, τὴν αἰώνιαν ζωὴν.

Μὲ τὸ **Τριῳδίον** λοιπὸν ἀρχίζει ὁ ἰδιαίτερος κύκλος ἑορτῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ποὺ λέγονται **κινητές** ἑορτὲς. Λέγονται ἔτσι, γιὰ τὴν ἔχουν σταθερὴ μὲν τὴν ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος ποὺ ἐορτάζονται (συνήθως Κυριακὴ), ἀλλὰ ἡ **ἡμερομηνία** τους ἀπὸ ἔτος σὲ ἔτος **κινεῖται** καὶ συνεπῶς διαφέρει. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ποὺ εἶνε τὸ κέντρο τῶν κινητῶν ἑορτῶν, καὶ τὶς μετακινεῖ ὅλες ἄλλοτε ἐνωρίτερα καὶ ἄλλοτε ἀργότερα. Γι' αὐτὸ κάθε χρόνο μᾶς ἐνδιαφέρει **πότε πέφτει τὸ Πάσχα** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀκοῦμε νὰ λένε· Ἐφέτος τὸ Πάσχα εἶνε πρῶιμο, ἢ Ἐφέτος εἶνε ὄψιμο.

Ὁ κύκλος τῶν κινητῶν ἑορτῶν διαρκεῖ συνολικὰ 120 ἡμέρες, τέσσερις (4) μῆνες· ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα μέχρι καὶ τὴν ἀνοιξί. Προηγεῖται τὸ **Τριῳδίον** (ποὺ διαρκεῖ 10 ἐβδομάδες ἢ 70 ἡμέρες). Στὴ μέση τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος βρίσκεται τὸ **Πάσχα**. Καὶ ὁ κύκλος κλείνει μὲ τὸ **Πεντηκοστήριον** (ποὺ διαρκεῖ 7 ἐβδομάδες ἢ 50 ἡμέρες).

Ὅλες οἱ κινητές ἑορτὲς διακρίνονται σὲ **4 ἐνόητες**. **α')** Ἀρχίζουν μὲ 3 ἐβδομάδες εἰσαγωγικὲς στὸ Τριῳδίον - μὲ 4 Κυριακὲς (22 ἡμέρες). **β')** Ἀκολουθοῦν οἱ 5 ἐβδομάδες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς - μὲ 6 Κυριακὲς (41 ἡμέρες). **γ')** Ἐρχεται ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα - μὲ

1 Κυριακή (7 ημέρες), ή οποία μᾶς ὀδηγεῖ στο Πάσχα. Καὶ **δ'** ἔρχονται οἱ 7 ἑβδομάδες τοῦ Πεντηκοσταρίου - μὲ 8 Κυριακές (50 ἡμέρες).

Οἱ πρῶτες - εἰσαγωγικὲς Κυριακὲς τοῦ Τριωδίου καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅλες οἱ Κυριακὲς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μᾶς **προετοιμάζουν νὰ ζήσουμε τὸν Σταυρὸ τοῦ Κυρίου** μὲ τὴ νέκρωσι τῶν παθῶν μας, δηλαδὴ νὰ συσταυρωθοῦμε μαζί του. Καὶ οἱ Κυριακὲς τοῦ Πεντηκοσταρίου μᾶς ἀποκαλύπτουν τὴ δύναμι **τῆς Ἀναστάσεώς του** καὶ μᾶς καλοῦν νὰ συναναστηθοῦμε μαζί του στὴν καινὴ ζωή.

* * *

Ὡς πρὸς τὴν τροφή ποὺ καταλύεται κατὰ τὸ Τριῶδιο, παρατηροῦμε ὅτι ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς ἀσκεῖ προοδευτικὰ στὴν καταπολέμησι τῆς λαιμαργίας καὶ τῆς κοιλιδοουλίας. Στὴν ἀρχὴ μᾶς ἐπιτρέπει κατάλυσι φαγητῶν. Ἡ ἐπομένη δευτέρα περίοδος, τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶνε ἡ περίοδος αὐστηρῆς νηστείας. Καὶ τέλος ἀκόμη πιὸ αὐστηρὴ εἶνε ἡ τρίτη περίοδος, ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα. Ἄς δοῦμε τώρα καὶ **τὸ πνευματικὸ περιεχόμενον** τῶν ἑβδομάδων τοῦ Τριωδίου.

● Ἡ πρώτη περίοδος χαρακτηρίζεται ὡς **προκάθαρσις** καὶ ἔχει ὅπως εἶπαμε τέσσερις Κυριακὲς. Ἡ **πρῶτη** Κυριακή, μὲ τὴ γνωστὴ παραβολὴ τοῦ τελῶνου καὶ τοῦ φαρισαίου, μᾶς διδάσκει ν' ἀγαπήσουμε τὴν ταπείνωσι καὶ νὰ μισήσουμε τὴν ὑπερηφάνεια. Ἡ **δεύτερη**, μὲ τὴν ὑπέροχη παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ, μᾶς καλεῖ στὴ μετάνοια καὶ μᾶς ἐνθαρρύνει νὰ πλησιάσουμε στο ἔλεος καὶ στὴν εὐσπλαχνία τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα μας. Ἡ **τρίτη**, τῆς Ἀπόκρεω, μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς παγκοσμίου κρίσεως μᾶς ἐμπνέει τὸν φόβο τῆς κολάσεως καὶ ἀφυπνίζει τὴν κοιμισμένη ἀπὸ ἀμέλεια συνείδησί μας. Καὶ ἡ **τετάρτη**, τῆς Τυρινῆς, καλλιεργεῖ τὴ συγχωρητικότητα, διδάσκει τὸν θεῆρεστο τρόπο νηστείας, καὶ τέλος μᾶς προτρέπει σὲ εὐσπλαχνία μὲ τὴν ἐλεημοσύνη.

● Ἀκολουθεῖ ἡ δευτέρα περίοδος, τῆς **Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς**, ποὺ διαρκεῖ ὅπως εἶπαμε 5 ἑβδομάδες. Ὅλο τὸ χρόνο, ἰδιαίτερος ὁμως τὴν περίοδο αὐτὴ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς σαλπίζει τὸ **«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν»** (Ματθ. 4,17). Μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοια μὲ διάφορα παραδείγματα ποὺ προβάλλει. Καθεμιὰ ἀπὸ τὶς **πέντε Κυριακὲς τῶν Νηστειῶν** ἔχει τὸ διδάγμα τῆς.

✓ **Ἡ πρώτη (Α')**, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὴ λιτανεία τῶν ἱερῶν εἰκόνων σαλπίζει: Ὑπεράνω ὅλων ἡ ὀρθόδοξος πίστις!

✓ **Ἡ δευτέρα (Β')** μὲ τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου

Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ μᾶς λέει: Ἀγωνιστῆτε κ' ἐσεῖς γιὰ τὴν πίστι μας ὅπως ὁ ἱεράρχης τοῦ ὁποίου τὸ ἱερὸ σκῆνωμα φυλάσσει ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ.

✓ **Ἡ τρίτη (Γ')** Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ὑψώνει τὴν ἔνδοξη σημαία, τὸν σταυρό, καὶ ψάλλει: *«Τὸν σταυρόν σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα, καὶ τὴν ἁγίαν σου ἀνάστασιν δοξάζομεν».*

✓ **Ἡ τέταρτη (Δ')** Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν μᾶς λέει: Ὀπλισθῆτε κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν δαιμόνων μὲ τὰ δύο δοκιμασμένα ὄπλα: *«Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθῆν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ»* (Μάρκ. 9,29). Καὶ

✓ **Ἡ πέμπτη (Ε')** Κυριακὴ τέλος βάζει μπροστά μας ἓνα καθρέπτη, τὴ μορφὴ τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐλάτε νὰ καθρεπτισθοῦμε, νὰ θαυμάσουμε τὴ δύναμι τῆς μετανοίας τῆς καὶ νὰ τὴν μιμηθοῦμε.

● Τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ Τριωδίου εἶνε ἡ **Μεγάλῃ Ἑβδομάδα**. Ἀρχίζει μὲ τὴν Κυριακὴ τῶν Βαίων, ἡμέρα πανηγύρεως καὶ θριαμβευτικῆς εἰσόδου τοῦ βασιλέως Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅταν παρὰ τὸν φθόνο τῶν φαρισαίων τὸν ὑποδέχθηκε ὁλος ὁ λαὸς καὶ τὰ ἄθῳα παιδιὰ τὸν ὕμνησαν φωνάζοντας *«Ωσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»* (Μάρκ. 11,9). Τὶς ἐπόμενες ἡμέρες ἐκτυλίσσεται τὸ δρᾶμα τῶν ἀχράντων παθῶν καὶ τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου, χάρις στὴν ὁποία τὸ γένος μας λυτρώθηκε καὶ ἐλπίζει νὰ σωθῆ. Ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καταλήγει μὲ τὴν **θεόσωμον** ταφὴ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. *«Σιγησάτω πᾶσα σὰρξ βροτεία...».*

● Τὸ **Πεντηκοστᾶριο** ἀνοίγει μὲ τὴ λαμπροφόρο Ἀνάστασι τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα, συνεχίζει μὲ μία σειρὰ ἐμφανίσεων τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ μέχρι τῆς Ἀναλήψεως του στοὺς οὐρανοὺς, οἱ ὁποῖες βεβαιώνουν τοὺς πιστοὺς γιὰ τὴ νίκη καὶ τὴν ἐξουσία του ἐπὶ τοῦ θανάτου, τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ ἄδου· καὶ τέλος ἐπισφραγίζει τὶς κινητὲς ἐορτὲς μὲ τὴν κάθοδο τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν ἐγκαθίδρυσι τῆς βασιλείας τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἴδρυσι τῆς Ἐκκλησίας του.

* * *

Μὴ λείπετε, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Τὶς ἐπόμενες Κυριακὲς κάθε πρωὶ θ' ἀκούμε στὸν ὄρθρο: *«Τῆς μετανοίας ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα...»*, *«Τῆς σωτηρίας εὐθυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε...»* καὶ *«Τὰ πλήθη τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν ὁ τάλας...».*

Βλέπετε, τί μεγαλεῖα ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία μας; Ἀπολαῦστε καὶ χαρῆτε τὴ λατρεία τῆς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2260	Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Λκ. 18,10-14) 9 Φεβρουαρίου 2020 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ν' ἀγαπήσουμε τὴν ταπείνωσι

«Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἁμαρτωλῶ» (Λουκ. 18,13)

Ὁ σκοπός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ σκοπός γιὰ τὸν ὁποῖον ἐρχόμαστε στὴν ἐκκλησία εἶνε **νὰ προσευχηθοῦμε**. Ὁ ναός μου - τὸ σπίτι μου, εἶπε ὁ Κύριος, θὰ ἔχη τὸ ὄνομα σπίτι τῆς προσευχῆς· «ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται» (Ἠσ. 56,7=Ματθ. 21,13). Πρέπει λοιπὸν νὰ πηγαίνουμε στὴν ἐκκλησία ὄχι γιὰ κανένα ἄλλο σκοπὸ ἀλλὰ γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε· νὰ δοξολογήσουμε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν εὐχαριστήσουμε γιὰ τὰ τόσα καὶ τόσα ἀγαθὰ ποὺ μᾶς χαρίζει καθημερινῶς, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ τίς πολλὰ καὶ μεγάλες ἁμαρτίες μας.

Ἄλλοίμονο ὅμως· πόσο λίγοι Χριστιανοὶ τὸ ἔχουν καταλάβει αὐτὸ καὶ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία μὲ τέτοιο σκοπὸ! Πολλοὶ σήμερα –κι ἀπὸ μᾶς ποὺ μᾶς θεωροῦν πιστούς– **μοιάζουμε μὲ τὸ φαρισαῖο** τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου· καὶ λίγοι, πολὺ λίγοι, πηγαίνουμε νὰ λατρεύσουμε τὸ Θεὸ **ὅπως πῆγε ὁ τελώνης**.

Ἄλλ' ἄς δοῦμε πρῶτα πῶς πῆγε στὸ ναὸ ὁ φαρισαῖος, ἔπειτα πῶς πῆγε ἐκεῖ ὁ τελώνης, γιὰ νὰ καταλάβουμε τέλος κ' ἐμεῖς, μόνοι μας, **σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ μοιάζουμε**, σὲ ποιά ἀπὸ τίς δύο τάξεις νὰ ἀνήκουμε.

● **Ὁ φαρισαῖος** φτάνει στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος. Μπαίνει μέσα μ' ἓνα ὕφος ἀγέρωχο, μὲ ἐγωισμὸ μεγάλο. Προχωρεῖ, διασχίζει ὅλο τὸ πλῆθος, πάει καὶ **στέκεται μπροστὰ - μπροστὰ ἀπ' ὅλους**· κ' ἐκεῖ, σὲ μιὰ θέσι περίοπτη, ὥστε νὰ τὸν βλέπουν καὶ νὰ τὸν ἀκοῦνε ὅλοι, θ' ἀρχίσῃ τὴν προσευχή του.

Ἄλλὰ **δὲν εἶνε προσευχὴ αὐτῆ**· εἶνε ἓνα **λιβάνισμα τοῦ ἐγωισμοῦ** του. Ἄντι νὰ δοξολογήσῃ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ μεγαλεῖα του, αὐτὸς ἐκθειάζει τὸν ἑαυτό του. Ἄντι νὰ συναισθανθῇ τὴν ἁμαρτωλότητά του, νὰ θυμηθῇ καὶ νὰ μετρήσῃ τὰ ἁμαρτήματά του, αὐτὸς καυχᾶται καὶ προβάλλει κατορθώματά του. «*Νηστεύω*»,

λέει, «*δὶς τοῦ σαββάτου*», δύο μέρες τὴν ἑβδομάδα, μοιράζω στοὺς φτωχοὺς τὸ ἓνα δέκατο (1/10) τῶν εἰσοδημάτων μου (Λουκ. 18,12).

Τὸ χειρότερο ποιό εἶνε· προτοῦ νὰ πῇ αὐτὰ καὶ νὰ ἐξυψώσῃ τόσο πολὺ τὸν ἑαυτό του, προηγουμένως (στ. 11) **ταπείνωσε κ' ἐξευτέλισε τοὺς συνανθρώπους του**. Ὑποτίθεται ὅτι τὴν ὥρα αὐτὴ ἀπευθύνεται στὸ Θεό· ἀντὶ λοιπὸν μπροστὰ στὸν Κύριο νὰ δείχνῃ λίγη συστολή γιὰ τὰ κρίματά του καὶ νὰ κατηγορῇ γι' αὐτὰ τὸν ἑαυτό του, αὐτὸς ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ κατηγορεῖ τοὺς ἄλλους. Κατ' αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι γύρω του εἶνε πολὺ κατώτεροί του· εἶνε ὅλοι «*ἄρπαγες*», ὅλοι «*ἄδικοι*», ὅλοι «*μοιχοί*»· ὅλοι μιὰ ἀκαθαρσία - ἓνας βοῦρκος, καὶ μόνο ἡ ἀφεντιά του εἶνε καθαρὸς καὶ ἅγιος.

Ἄλλὰ **ἦταν πράγματι ἅγιος; Ὁχι. Φαινόταν, μὰ δὲν ἦταν**. Νήστευε βέβαια, προσευχόταν, πήγαινε στὸ ναὸ, ἔδινε μερικὰ χρήματα· ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν τὰ ἔκανε μὲ ταπείνωσι κι ἀπὸ ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, πρὸς δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου καὶ γιὰ ν' ἀνακουφίξῃται ὁ φτωχὸς συνάνθρωπος· τὰ ἔκανε γιὰ νὰ ἐπιδεικνύεται ὁ ἴδιος, νὰ τὸν θαυμάζουν καὶ νὰ τὸν λένε ἅγιο. Μὰ ἔτσι τὰ ἔργα αὐτὰ δὲν ἐπρόκειτο νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ νὰ συμβάλουν στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του.

Ἦν **ὦ πόσο ἤλεγξε καὶ ξεσκέπασε τοὺς φαρισαίους ὁ Χριστός!** Μοιάζουν, εἶπε, μὲ πολυτελεῖς τάφους σκεπασμένους μὲ μάρμαρο, μὰ ὅταν σηκώσῃ τὴν πλάκα καὶ σκύψῃ νὰ δῆς πῶς βαθεῖα, θὰ πιάσῃ τὴ μύτη σου ἀπ' τὴν δυσωδία καὶ θ' ἀναγκαστῇς ν' ἀπομακρυνθῇς, γιὰ τὴν θὰ δῆς σάπιες σάρκες καὶ σκουλήκια ἀκάθαρτα νὰ βόσκουν σ' αὐτές (βλ. Ματθ. 23,27). Τέτοιοι ἦταν οἱ φαρισαῖοι· ἀπ' ἔξω φαίνονταν ἅγιοι, ἀπὸ μέσα ἦταν φύσεις διεφθαρμένες. Ἔκαναν ἐλεημοσύνη, ναί, ποιὸς τὸ ἀρνεῖται· ἀλλ' ἐνῶ μὲ τὸ ἄνα χέρι ἔρριχναν στὸ κουτὶ τοῦ ναοῦ ἓνα, μὲ τ' ἄλλο ἔκλεβαν ἑκατό. Με-

λετοῦσαν τὸ Νόμο, βιβλία θρησκευτικά· καὶ ἐνῶ στὸ στόμα εἶχαν διαρκῶς τὴ λέξι «Θεός», στὴν καρδιά τους ζοῦσε ὁ διάβολος. Ἔκαναν προσευχὲς σὰν αὐτὴν ἐδῶ ἢ ἄλλες πιὸ παρατεταμένες· καὶ ἐνῶ μὲ τὰ χεῖλη τους πρόφεραν λόγια ἱερά, ἡ ψυχὴ τους ζητοῦσε ἐκδίκησι καὶ ἀφανισμό τῶν ἀντιθέτων τους.

Ἔτσι εἶνε καὶ σήμερα ὠρισμένοι λεγόμενοι χριστιανοί. Ἐκκλησιάζονται· καὶ ἐνῶ μέσα στὴν ἐκκλησία τὴν ὥρα τῆς θείας λειτουργίας μαζί μὲ τὸν ἱερέα λένε τὸ «*Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμοιοῖα ὁμολογήσωμεν*», δὲν προλαβαίνουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ ναὸ κ' εἶνε ἔτοιμοι νὰ φιλονικήσουν γιὰ τὸ ἐλάχιστο, γιὰ τὴν παραμικρὴ ὑλικὴ ζημιὰ. Νηστεύουν Τετάρτη καὶ Παρασκευή· καὶ ἐνῶ δὲν ἀγγίζουσι ἐπ' οὐδενὶ κρέατα καὶ ψάρια, εἶνε ὅμως ἔτοιμοι σὰν καρχαρίες νὰ δαγκώσουν σάρκες ἀνθρώπων, νὰ φᾶνε τὸν κόπο καὶ τὸν ἰδρώτα ἐνὸς φτωχοῦ.

Αὐτὸς εἶνε ὁ φαρισαῖος κάθε ἐποχῆς. Εἶνε γεμάτος ἐλαττώματα καὶ κακίες, καὶ ὅμως νομίζει πὼς εἶνε ὁ ἀγιώτερος στὸν κόσμο. Περιφρονεῖ καὶ σιχαίνεται τὸν ταλαιπωρημένο ἁμαρτωλό. Δὲν καταδέχεται ὄχι νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ πῆ μιὰ λέξι παρηγορίας, ἀλλὰ οὔτε νὰ τὸν σκεφτῆ ἢ νὰ τοῦ ρίξῃ ἓνα βλέμμα συμπαθείας.

Ὁ Θεὸς ὅμως μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται τέτοιους θρησκευτικούς τύπους μὲ παρόμοιες ἐκδηλώσεις. Ὅλες οἱ προσευχὲς τους, ὅλες οἱ ἐλεημοσύνες τους, ὅλες οἱ νηστείες τους, **ὅλη ἡ θρησκευτικότητά τους εἶνε στὰ μάτια του σὰν μιὰ ἀκαθαρσία,** ἡ χειρότερη ἀκαθαρσία, ποὺ ὄζει, βρωμάει.

● Ἡ προσευχὴ τοῦ Τελώνου διαφέρει τελείως ἀπὸ τὴν προσευχὴ τοῦ φαρισαίου. Ἀκοῦστε, ἀδελφοί μου, **πὼς προσεύχεται ὁ Τελώνης** καὶ διδαχθῆτε ἀπ' αὐτὸν τρόπο λατρείας.

Μπαίνει πρῶτα - πρῶτα αὐτὸς στὸ ναὸ **μὲ φόβο Θεοῦ.** Ξέρει, ὅτι δὲν πηγαίνει οὔτε σ' ἓνα σπίτι οὔτε σὲ κάποιο κέντρο ἐπιδείξεως· νιώθει, ὅτι εἰσέρχεται στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου. Ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς Χριστιανός. Ἄν διστάζῃ ἓνας στρατιώτης τὴν ὥρα ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένος ν' ἀνεβῆ τὰ σκαλοπάτια τῶν ἀνακτόρων καὶ νὰ παρουσιαστῇ μπροστὰ στὸν ἀνώτατο ἄρχοντα, μὲ πολὺ μεγαλύτερο σεβασμὸ πρέπει νὰ μπαίνει στὸν ὀρθόδοξο ναὸ ὁ Χριστιανός τὴν ὥρα τῆς λατρείας. Δὲν στρέφεται δεξιὰ κι ἀριστερὰ νὰ δῆ ποιὸς μπαίνει, τί φοράει, ἢ τί συζητοῦν οἱ ἄλλοι.

Μπῆκε λοιπὸν ὁ τελώνης μὲ εὐλάβεια καὶ φόβο. **Δὲν ζητάει νὰ ἐπιδειχθῇ.** Ἔτσι κι ὁ Χριστιανός. Δὲν ζητάει θέσεις, δὲν φιλονικεῖ γιὰ

στασίδια καὶ καθίσματα, ὅπως γίνεται συχνὰ δυστυχῶς. Πρὸ καιροῦ μάλιστα στὴν Κέρκυρα ἔγινε καὶ ἔγκλημα· ἓνας χτύπησε καὶ σκότωσε κάποιον ἄλλο, γιὰτὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶχε πάρει τὸ στασίδι καὶ δὲν ἔβγαине ἔξω νὰ μπῆ αὐτός! Ἄλλοίμονο, μᾶς ἔφαγε ἡ ἐπίδειξι!

* * *

Ὁ τελώνης ὅμως μπῆκε μὲ ταπεινώσι. **Πάει μιὰ γωνιά,** νὰ μὴν τὸν βλέπουν, κ' **ἔχει τὰ μάτια κάτω.** Θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἁμαρτωλό, ἀνάξιο καὶ ν' ἀτενίσῃ τὰ ἅγια.

Χτυπάει τὸ στήθος, ἐκεῖ ποὺ ἔνε ἡ καρδιά (αὐτὴ ποὺ τόσες φορές ἐπιθυμεῖ τὸ κακό), καὶ **λέει μιὰ προσευχὴ πολὺ σύντομη ἀλλὰ γεμάτη νόημα:** «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ*» (Λουκ. 18,13). Δηλαδή· Θεέ μου, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σοῦ παρουσιάσω τίποτα καλὸ, ἔργα ἀρετῆς. Ὅλη ἡ ζωὴ μου δὲν εἶνε παρὰ μιὰ ἀκαθαρσία, ἓνας βόρβορος. Ξυπνάω - κοιμᾶμαι, σηκώνομαι - περπατῶ, τρώω - πίνω, μιλάω - δουλεύω· παντοῦ καὶ πάντα κατεργάζομαι τὴν ἁμαρτία. Θεέ μου, ἐλέησέ με. Ἄν μὲ δικάσῃς αὐστηρὰ, κατὰ τὸ νόμο σου μοῦ ἀξίζει τιμωρία, θάνατος. Ζητῶ λοιπὸν τὸ ἔλεός σου. Ἐγὼ ὁ μέγας κατάδικος, **μιὰ ἐλπίδα ἔχω· τὸ ἔλεός σου.**

Ἔτσι προσευχήθηκε ὁ τελώνης. Καὶ ὁ **Κύριος ἄκουσε τὴν προσευχὴν του.** Τὴν ἄκουσε, γιὰτὶ ἦταν ὅλο ταπεινώσι· ἀνέβηκε στὸ θρόνο του σὰν θυμίαμα καθαρὸ, εὐοσμο.

● **Νὰ μοιάσουμε κ' ἐμεῖς στὸν τελώνη,** μᾶς λέει ὁ Κύριος. Ὅχι βέβαια στὴν προηγούμενη ζωὴ του, ἀλλὰ στὴ μετάνοια, στὴν ταπεινώσι, στὴν προσευχὴν του. Ἔτσι νὰ προσευχώμαστε· καὶ κατ' ἰδίαν, καὶ δημοσίως στὸ ναό, καὶ ἰδίως στὴν θεία λειτουργία τῆς Κυριακῆς.

* * *

Ἄς ἀγαπήσουμε, ἀδελφοί μου, τὴν ταπεινώσι· αὐτὴ σὰν μαγνήτης ἐλκύει ὅλες τὶς εὐλογίες τοῦ οὐρανοῦ. **Νὰ μισήσουμε τὴν ὑπερηφάνεια·** αὐτὴ ἀπομακρύνει τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου, κάνει τὸν ἄνθρωπο παιδὶ τοῦ διαβόλου.

Οἱ ταπεινοὶ εὐλογοῦνται ἀπὸ τὸ Θεό, **οἱ ὑπερήφανοι τιμωροῦνται.** Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ξεσπάει ἐναντίον τῶν ὑπερηφάνων σὰν κεραυνός. Ὅπως ὁ κεραυνὸς ἀπειλεῖ κυρίως τὰ ὑψηλότερα δέντρα καὶ τὰ ὑψηλότερα κτήρια, ἔτσι καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Κυρίου πέφτει σ' αὐτοὺς ποὺ φέρονται ἐγωιστικά, ἀλαζονικά, καὶ νομίζουν πὼς εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἄν θέλουμε νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Θεός, **ἄς ταπεινωθοῦμε.** Ἄς ποῦμε κ' ἐμεῖς σὰν τὸν τελώνη «*Ὁ Θεός, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«*Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος*» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - "Ἔτος ΑΖ"
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2263

Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (Λουκ. 15,11-32)
16 Φεβρουαρίου 2020

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πείνα τοῦ ἀσώτου

«*Ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι*» (Λουκ. 15,14)

Δύο, ἀγαπητοί μου, **δύο δρόμοι ὑπάρχουν Δστή ζωῇ**, κι ὁ καθένας καλεῖται νὰ διαλέξη ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θ' ἀκολουθήσῃ.

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας τό ἔλεγον μὲ ἕνα μῦθο. Ὁ Ἡρακλῆς, λέει, βρέθηκε στὸ σταυροδρόμι τῆς ζωῆς. Ἐκεῖ δύο γυναῖκες, ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Κακία, τὸν καλοῦσαν καθεμιά στὸ δικό της δρόμο. Ὁ Ἡρακλῆς στὸ δίλημμα, ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο δρόμους ν' ἀκολουθήσῃ, ἀπῆντησε διαλέγοντας τὸ δρόμο τῆς Ἀρετῆς.

Τὸ Εὐαγγέλιο ὅμως δὲν λέει μύθους. Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς ἀκοῦμε νὰ μᾶς λέῃ καθαρά: «*Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσὶν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς. Τί στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν!*» (Ματθ. 7,13-14).

Ἀπὸ τοὺς δύο δρόμους ποὺ ὑπάρχουν στὴ ζωὴ ὁ ἕνας εἶνε ὁ ἀγαθὸς καὶ ὀρθὸς, ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ· ὁ ἄλλος εἶνε τοῦ σατανᾶ, ὁ δρόμος τοῦ κακοῦ. **Ὁ δρόμος τῆς κακίας** εἶνε εὐκόλος, εὐχάριστος, πλατύς, κατηφορικός· εἶνε στολισμένος μὲ γαρύφαλλα καὶ τριαντάφυλλα καὶ σ' ὅλο τὸ μῆκος του ἀντηχοῦν μουσικὲς καὶ τραγούδια· πολλοὶ φίλοι εἶνε πρόθυμοι καὶ ἔτοιμοι νὰ σὲ συνοδεύσουν σ' αὐτόν· καὶ σοῦ ὑπόσχονται, ὅτι ὁ δρόμος αὐτὸς θὰ σὲ βγάλῃ στὸ περιβόλι τῆς χαρᾶς.

Ἀντίθετα ὁ ἄλλος δρόμος, **ὁ δρόμος τοῦ ἀγαθοῦ**, εἶνε στενός, τραχὺς, δύσβατος καὶ ἀνηφορικός. Μοιάζει μὲ τὸ δρόμο ποὺ ὠδηγοῦσε στὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸν ἀνέβηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς φορτωμένος τὸ σταυρό. Εἶνε δρόμος γεμάτος πέτρες, ἀγκάθια καὶ τριβόλια, ποὺ πληγώνουν καὶ πονοῦν.

Τὸν πρῶτο δρόμο, τῆς κακίας, τὸν ἀκολουθοῦν πολλοί. Τὸν δεύτερο, τὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς, τὸν βαδίζουν λίγοι, πολὺ λίγοι. Ἀλλὰ

τὸ τέρμα τοῦ πρῶτου εἶνε τὸ βάραθρο, ἡ καταστροφή, ὁ ὄθης· τὸ τέλος τοῦ δευτέρου εἶνε ἡ αἰώνιος ζωὴ, ὁ παράδεισος.

Κι ὅτι ἔτσι εἶνε τὰ πράγματα τὸ βεβαιώνει **ὁ σημερινὸς ἄσωτος τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου**. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔφυγε ἀπ' τὸ πατρικὸ του σπίτι μὲ σκοπὸ νὰ βρῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ χαρὰ. Ἄλλ' ἀντὶ χαρὰ συνάντησε λύπη. Καὶ κατήντησε αὐτός, παιδί ἐνὸς πλουσίου, νὰ γίνῃ ζητιάνος, χοιροβοσκός· αὐτός, ποὺ ζοῦσε σὲ παλάτι, νὰ κοιμᾶται στὸ στάβλο. Καὶ ἂν δὲν μετανοοῦσε καὶ δὲν ἐπέστρεφε στὸ σπίτι τὸ πατρικὸ, θὰ πέθαινε μέσα στὸ βρωμερὸ στάβλο καὶ τὸ σῶμα του θὰ ἔμενε ἄταφο.

Ὁ ἄσωτος ὅμως αὐτός, ἀγαπητοί μου, ποὺ τόσο ζωντανὰ μᾶς ζωγραφίζει στὴν παραβολὴ τοῦ ὁ Χριστὸς, δὲν εἶνε ὁ μόνος. Κοντὰ σ' αὐτὸν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἡ ἐποχὴ μας –ἀλλοίμονο– εἶνε **ἐποχὴ ἀσωτίας**. Λίγοι ἔμειναν, πολὺ λίγοι, στὸ παλάτι τοῦ Χριστοῦ. Οἱ περισσότεροι, ἑκατομμύρια ἀμέτρητα, μὲ ὄνειρο τὴν εὐτυχία ἐγκαταλείπουν τὸ σπίτι τοῦ Πατέρα, παίρνουν τοὺς δρόμους καὶ τὰ σοκάκια τῆς ἁμαρτίας, τὸ ὄνειρό τους ἐξανεμίζεται, καὶ ζοῦν σὲ θλίψι καὶ στέρησι. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ σύγχρονοι ἄσωτοι**. Θέλετε νὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὸς ἀπὸ αὐτούς;

✓ Ἄσωτος εἶνε π.χ. ὁ **οἰκογενειάρχης** ἐκεῖνος ποὺ, ἐνῶ ἔχει γυναῖκα καὶ παιδιά, τοὺς ἀφήνει καὶ τρέχει στὰ σπῖτια τῆς ἁμαρτίας, στὶς πόρτες τῆς κολάσεως, στὸ στάβλο τοῦ διαβόλου· καὶ μολονότι ἡ κοινωνία βοᾷ, οἱ ἄγγελοι κλαῖνε καὶ ἡ οἰκογένειά του δυστυχεῖ, αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του.

✓ Ἄσωτη εἶνε ἡ **γυναίκα** ποὺ ἄφησε τὸν ἄντρα καὶ τὰ παιδιά της καὶ χρόνια τώρα ζῆ στὴν παρανομία, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται οὔτε γιὰ τὴν ψυχὴ της οὔτε γιὰ τὰ παιδιά της οὔτε γιὰ τὸν

άντρα της, οὔτε ἐπὶ τέλος για τὴν κοινωνία που τὴν ἔχει γραμμένη στὸ μαῦρο πίνακα.

√ Ἄσωτος εἶνε τὸ **παιδί** που δὲν ἀκούει πατέρα καὶ μάνα, συναναστρέφεται μὲ κακὲς παρέες, δὲν ἐννοεῖ νὰ συμμαζευτῆ.

Ἄλλὰ ἄσωτοι δὲν εἶνε μόνο αὐτοί· ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι· κι ἀνάμεσά τους ὑπάρχει φόβος μήπως εἴμαστε κ' ἐμεῖς, ἀδελφοί μου. Διότι **ἄσωτος** λέγεται ἐκεῖνος που ἄσωτεύει, **σπαταλᾷ καὶ καταστρέφει, ὅ,τι πολῦτιμο τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός**· ἀντὶ νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ για τὸ καλὸ τὸ δικό του, για τὸ καλὸ τοῦ συνανθρώπου του καὶ για τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς τὸ χρησιμοποιεῖ πρὸς βλάβη ὄλων.

√ Τέτοιος ἄσωτος εἶνε π.χ. ὁ πλούσιος που δαπανᾷ **τὰ χρήματά** του μαζί μὲ τὸν διάβολο στὰ διάφορα κέντρα διασκεδάσεως. Ἰδίως τὶς ἡμέρες αὐτὲς τοῦ Τριωδίου τί ποσὰ δὲν θὰ ξεοδέψουν οἱ ἄσωτοι πλούσιοι για νὰ κάνουν τὰ ἁμαρτωλά τους κέφια!

√ Ἄσωτοι τέλος **εἴμαστε ὅλοι**, γιατί σπαταλοῦμε κάτι που ἔχει δώσει σὲ ὅλους ὁ Θεός· κάτι που φεύγει καὶ δὲν ξαναγυρίζει, κάτι που ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ κόσμου· κι αὐτὸ εἶνε **ὁ χρόνος** τῆς ζωῆς! Κάθε στιγμή του ἔχει για μᾶς ἀξία τόση ὅση δὲν μπορούμε τώρα νὰ φανταστοῦμε· γι' αὐτὸ τὸν ἀφήνουμε νὰ χάνεται ἀσυλλόγιστα. Ἄκοῦς καὶ λένε κάποιιοι ὅτι «σκοτώνουν τὸν καιρὸ τους», κυριολεκτικά. Πῶς; εἴτε σὲ ἀργολογίες, εἴτε σὲ φλυαρίες, εἴτε σὲ κατακρίσεις, εἴτε σὲ αἰσχρολογίες, εἴτε σὲ βλασφημίες, εἴτε σὲ ἄσεμνα νυχτερινὰ θεάματα...

Γι' αὐτὸ εἶπα, ὅτι ὅλοι εἴμαστε ἄσωτοι καὶ πλανώμεθα στὴ χώρα τῆς ἁμαρτίας ζαλισμένοι ἀπὸ τὴ μέθη τῶν αἰσθήσεων. Πότε θὰ ξυπνήσουμε; πότε θὰ ἐπιστρέψουμε στὸ πατρικὸ μας σπίτι; **πότε θὰ ποῦμε τὸ «Ἥμαρτον»;** (Λουκ. 15,18,21). Ὅριστε ζητήματα σοβαρά, νὰ ἐρωτήματα σπουδαῖα που θὰ ἴπρεπε νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν.

Ἄλλὰ προσέξτε κάτι. **Ὁ ἄσωτος δὲν εἶπε τὸ «Ἥμαρτον» ὅσο εὐτυχοῦσε.** Πότε τὸ εἶπε· τὸ εἶπε ὅταν δυστύχησε, ὅταν σώθηκαν τὰ χρήματά του, ὅταν ἔπεσε πείνα· **τὸ εἶπε ὅταν πείνασε.** Αὐτὸ λοιπὸν ἰσχύει καὶ για μᾶς.

Φαίνεται ὅτι, ἀφοῦ μὲ ἄλλα μέσα δὲν μετανοοῦμε, αὐτὸ τὸ μέσον, **τὸ σκληρὸ μέσον, θὰ μεταχειρισθῆ ὁ Θεός** για νὰ μᾶς φέρη κοντά του· θὰ μᾶς στείλῃ μιὰ στερῆσι σοβαρὴ, μιὰ θλίψι μεγάλη· θὰ μᾶς στερήσῃ ἀπὸ πολλὰ σημαντικὰ πράγματα, ἀναγκαῖα για τὴ ζωὴ.

Ὁ ἄσωτος δὲν ἀκούσε κανέναν. Μάταια ὁ **πατέρας**, ἄδικα ἢ **μάνα** τὸν συμβούλευαν· τ' **ἀδέρφια**, ὅλοι οἱ **οἰκιακοί**, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ **ὑπηρέτες** τοῦ ἀρχοντικοῦ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ κοντά τους. Τίποτε. Θὰ φύγῃ! εἶπε. Καὶ ἔφυγε. Ἄλλ' ὅταν αἰσθάνθηκε τὴν πείνα, τότε θυμήθηκε τὸ πατρικὸ σπίτι καὶ ἐπέστρεψε.

Αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ἐπαναλαμβάνεται **καὶ σ' ἐμᾶς.** Ματαίως μᾶς παρακαλεῖ ὁ Θεός, ματαίως προσπαθοῦν νὰ μᾶς προλάβουν φίλοι καλοὶ που πονοῦν για μᾶς. Ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ, ἱερεῖς καὶ κήρυκες, μᾶς ἐξηγοῦν τί εὐλογία εἶνε νὰ μένῃ κανεὶς στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ· εἶνε τόσο ὠραῖο μᾶς λένε, ὥστε ἕνας θεόπνευστος ψαλμωδὸς ἔλεγε, ὅτι προτιμᾷ νὰ ἴνε μέσα στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ ἔστω καὶ παραπεταμένος, παρὰ νὰ κατοικῆ μέσα σὲ μέγαρο μαζί μὲ ἄσώτους καὶ ἁμαρτωλοὺς· **Ἐξελεξάμην παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν»** (Ψαλμ. 83,11). Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν τοὺς ἀκούμε.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ξεπεράσαμε κάθε ὄριο ἀσωτίας καὶ πλησιάζει πιά νὰ ξεσπάσῃ **«ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ»** (Ἐφ. 5,6. Κολ. 3,6). Πολλὰ μέσα καὶ πολλοὺς τρόπους μεταχειρίστηκε ὡς τώρα ὁ Κύριος για νὰ μᾶς ξυπνήσῃ· ἔρχεται λοιπὸν ἡ ὦρα νὰ χρησιμοποίησῃ **τὸ τελευταῖο μέσο** τῆς πατρικῆς του φροντίδας, τὴν πείνα, μήπως ἔτσι ἔρθουμε σὲ μετάνοια. **Οἱ δυστυχίες**, που ἀκούμε σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, τί εἶνε; **εἶνε ἡ πείνα τοῦ ἀσώτου** (βλ. Λουκ. 15,14).

Ἐκεῖνος μὲ τὴν πείνα «ξύπνησε», ἐπέστρεψε, σώθηκε. **Μακάρι κ' ἐμεῖς νὰ ἐπιστρέψουμε**, νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Κυρίου καὶ νὰ ποῦμε ἐκεῖνα τὰ δικά του λόγια· **«Πάτερ, ἡμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου»** (Λουκ. 15,18-19,21).

Ἀδελφοί μου, ἄς τὸ καταλάβουμε. Καλύτερα δοῦλοι καὶ ὑπηρέτες στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ παρὰ βασιλιάδες στὰ πονηρὰ ἀνάκτορα τῆς ἁμαρτίας. **Νὰ μετανοήσουμε· σήμερα, ὄχι αὐριο**, καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε ὅλοι στὸν Πατέρα μας σὰν τὸν ἄσωτο. Ἔτσι ὁ κόσμος θὰ δῆ πάλι ἡμέρες χαρᾶς καὶ εὐτυχίας, τὶς ὁποῖες δὲν βλέπει ὅσο μένει μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό. Γιατὶ μόνο στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία, τὴν ὁποία εἶθε ὅλοι ν' ἀπολαύσουμε.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2264	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω (Ματθ. 25,31-46) 23 Φεβρουαρίου 2020 πρωὶ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θὰ γίνῃ ἐξάπαντος

Σήμερα, ἀδελφοί μου, δὲν ταιριάζουν ὁμιλίες, ταιριάζουν **δάκρυα**· δὲν ταιριάζει λόγος ἀλλὰ **θρήνος**. Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν χαϊδεύει τ' αὐτιά. Ὁ Χριστὸς σήμερα, στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ διαβάστηκε σὲ ὅλες τὶς ὀρθόδοξες ἐκκλησίες, δὲν μοιράζει λουλούδια· ὁ Χριστὸς σήμερα ἀστράφτει καὶ βροντᾷ. Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἐμεῖς οἱ «*ἀμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν;*» (Παρακλ. ἡχ. πλ. β', Σάββ. ἑσπ.), ποῦ νὰ πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε;

Ὅλα εἶνε φοβερά ὅσα περιέχει τὸ εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς αὐτῆς, τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω· καὶ **θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ λείπη σήμερα κανένας** Χριστιανὸς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, γιὰ ν' ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ συγκλονιστικὰ λόγια.

● Θὰ ἔρθῃ μιὰ ἡμέρα, λέει, γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, πιστοὺς καὶ ἀπίστους, ποὺ κατ' αὐτὴν ὁ Θεὸς **θὰ κρίνῃ τὸν κόσμον**. Τότε ὅλοι οἱ νεκροὶ θ' ἀναστηθοῦν. Ὁ σταυρὸς, «*τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου*» (Ματθ. 24,30), θὰ ἐμφανισθῇ λαμπρὸς στὸν οὐρανό. Οἱ ἄγγελοι θὰ «*περιτρέχουν*» (Κυρ. Ἀπόκρ. αἰν. βλ. Ματθ. 13,41· 24,31. Μάρκ. 13,27) παντοῦ πάνω στὴ γῆ, θὰ σαλπίζουν καὶ θὰ συγκεντρώνουν ἀπὸ κάθε σημεῖο ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐμπρὸς στοῦ δικαστικὸ βῆμα. Τὰ ἄστρα ἢ σελήνη κι ὁ ἥλιος θὰ πέσουν ὅπως πέφτουν τὰ φύλλα τῆς συκιάς τὸ φθινόπωρο (βλ. Ματθ. 24,29. Μάρκ. 13,24-25. Ἄπ. 6,12-13).

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη **θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, ἀλλ' ὄχι ὅπως στὴν πρώτη του παρουσία. Αὐτὴ τὴ φορά θὰ ἐμφανισθῇ ὄχι σὰν ἀδύναμο νήπιο τῆς Βηθλεὲμ ποὺ τὸ κατεδίωκε ὁ Ἡρώδης νὰ τὸ θανατώσῃ, ὄχι σὰν ἄσημος μαραγκὸς τῆς Ναζαρέτ, ὄχι σὰν ὑπόδικος στὸ πραιτώριο τοῦ Ποντίου Πιλάτου, ἀλλὰ ὡς βασιλεὺς κραταῖος καὶ δυνατός, ἔνδοξος καὶ δίκαιος.

Ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ **θὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη**, στρατιᾶς ἀναρίθμητες. Θὰ στηθῇ δικα-

στικὸ βῆμα καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος θὰ καθῆσῃ **κριτὴς ὁ Χριστός**. Σὲ κανένα δὲν θὰ χαρισθῇ, ἀλλὰ καὶ κανένα δὲν θὰ ἀδικήσῃ. Ἄγγελοι θὰ ἀνοίξουν τὰ βιβλία τῶν πεπραγμένων καὶ τῶν συνειδήσεων· καὶ θὰ ἀναφερθοῦν ὅλα, πράξεις καὶ παραλείψεις, λόγοι καὶ σκέψεις.

Ἐκεῖ **θὰ γίνουν ἀποκαλύψεις**, θὰ πέσουν μάσκες. Ἐκεῖνα ποὺ κρατούσαμε ὡς ἐπτασφράγιστα μυστικά, θὰ κοινολογηθοῦν ἐνώπιον ὄλων. Ἐκεῖνα ποὺ δὲν θέλαμε νὰ μάθῃ οὔτε ὁ πατέρας οὔτε ὁ ἀδελφὸς οὔτε ἡ σύζυγος οὔτε κανεὶς ἄλλος, θὰ τ' ἀκούσουν ἐκεῖ ὅλοι. «*Ὅποια ὥρα τότε*» (Κυρ. Ἀπόκρ. αἰν.), τί τρομερὲς θὰ εἶνε ἐκεῖνες οἱ στιγμὲς γιὰ κάθε ἀσεβῆ, γιὰ κάθε ἀμετανόητο ἀμαρτωλό!

● Εἶνε βέβαιο, ἀδελφοί μου, ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη! Περὶ αὐτοῦ **δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλουμε καθόλου**. Διότι μᾶς βεβαιώνει ὄχι κανεὶς ἄλλος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Καὶ ξέρουμε ὅτι ἀπὸ τὸ δικό του στόμα δὲν βγῆκε ποτὲ ψέμα, βγῆκε πάντοτε ἡ ἀλήθεια πιὸ καθαρὴ κι ἀπ' τὸ χρυσάφι.

Μέχρι τώρα **ὄ,τι προεῖπε ὁ Χριστός, ἔγινε**. Εἶχε προεῖπει, ὅτι ὁ ναὸς τῶν Ἱεροσολύμων θὰ γκρεμισθῆ· καὶ πράγματι τὸ 70 μ.Χ. δὲν ἔμεινε «*λίθος ἐπὶ λίθον*» (βλ. Ματθ. 24,2). Προεῖπε, ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ θὰ καταστραφῆ (βλ. Λουκ. 19,42-44)· καὶ ὄντως κατεστράφη. Προεῖπε, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι θὰ διασκορπιστοῦν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου (βλ. Ματθ. 24,15-22)· καὶ πράγματι διασκορπίστηκαν. Ὁ περίφημος ἐκεῖνος ναὸς, ποὺ κατεστράφη, πολλὰς φορές ἔγινε προσπάθεια νὰ ξαναχτισθῆ, μὰ μέχρι σήμερα δὲν τὸν ἔχουν ξαναχτίσει. Τὰ Ἱεροσόλυμα κατεστράφησαν. Οἱ Ἑβραῖοι περιπλανόνταν ἐπὶ αἰῶνες ἐδῶ κ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους [μόλις τὸ 1948 κατάρθωσαν ν' ἀνασυστήσουν τὸ Ἰσραηλιτικὸ κράτος]. Προεῖπε ἀκόμη ὁ Χριστός, ὅτι τὸ εὐαγγέλιό του θὰ κη-

ρυχθῆ σὲ ὅλο τὸν κόσμον (βλ. ἔ.ἀ. 24,14)* καὶ πράγματι κηρύχθηκε σὲ ὅλες τὶς ἡπείρους καὶ σήμε-
ρα τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο εἶνε μεταφρασμένο σὲ
χίλιες γλῶσσες. Προεῖπε, ὅτι πολλοὶ ἐχθροὶ
θα πολεμήσουν τὴν Ἐκκλησία του, ἀλλὰ ὅλοι
θα συντριβοῦν καὶ θα πέσουν (βλ. ἔ.ἀ. 16,18. Λουκ. 20,18· βλ.
& Πράξ. 9,5· 26,14). Καὶ πράγματι· βλέπουμε ὅτι πολλοὶ
πολέμησαν τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔ-
χουν κατορθώσει· αὐτοὶ μὲν διασκορπίζονται
σὰν ἄχυρα στὸν ἄνεμο καὶ σὰν καπνὸς στὸν
ἄερα, ἐνῶ ἡ πίστι στὸ Χριστὸ μένει σὰν δέν-
τρο ἀειθαλές, πού ἡ ρίζα του εἶνε μέσα στὴν
καρδιά· κι ὅ,τι εἶνε ριζωμένο στὴν καρδιά, δὲν
ξερριζώνεται. Προεῖπε καὶ κάποιες λεπτομέ-
ρειες· εἶπε π.χ. ὅτι ἡ χειρονομία τῆς ἐνάρε-
της ἐκείνης γυναίκας πού τοῦ ἄλειψε μὲ μύ-
ρο τὴν κεφαλὴ καὶ τὰ πόδια θα μνημονεύεται
παντοῦ ὅπου κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιο τῆς σω-
τηρίας (βλ. Ματθ. 26,7-13. Μάρκ. 14,3-9)* καὶ πράγματι, ἐνῶ ὀ-
νόματα καὶ πράξεις βασιλισσῶν καὶ πριγκιπισ-
σῶν ἔχουν λησμονηθῆ, ἡ πρᾶξι τῆς γυναίκας
αὐτῆς ἀκούγεται παντοῦ σὲ ὅλη τὴ χριστια-
νοσύνη.

Γιατί τὰ εἶπαμε ὅλα αὐτά; Για νὰ βεβαιω-
θοῦμε ὅτι, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα πού προεῖπε ὁ
Χριστὸς ἔγιναν καὶ πραγματοποιήθηκαν μέ-
χρι λεπτομερειῶν, ἔτσι καὶ ὁ βαρυσήμαντος
λόγος του, ἡ μεγάλη προαναγγελία του, περὶ
τῆς Μελλούσης Κρίσεως, **θα πραγματοποιη-
θῆ ὅπωςδήποτε.**

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπε: «*Ἐρχεται ὥρα ἐν ἧ
πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις (=ὄλοι οἱ νεκροὶ)
ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ (=τοῦ υἱοῦ τοῦ
ἀνθρώπου), καὶ ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ
ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦ-
λα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως*» (Ἰω. 5,28-29).
Θ' ἀναστηθοῦν, λοιπόν, ὄλοι οἱ νεκροί, γιὰ νὰ
κριθοῦν μαζί μὲ τοὺς ζῶντας καί, ἀνάλογα μὲ
τὰ ἔργα τους, οἱ μὲν δίκαιοι ν' ἀπολαύσουν
αἰώνια ζωὴ στὸν παράδεισο, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ
γιὰ νὰ τιμωρηθοῦν αἰώνως στὴν κόλασι.

Τὴν θεμελιώδη αὐτὴν ἀλήθεια μετὰ τὸν Κύ-
ριό μας Ἰησοῦν Χριστὸν κήρυξαν καὶ ὄλοι οἱ
ἅγιοι ἀπόστολοι. Λόγου χάριν **ὁ ἀπόστολος
Παῦλος**, ὅταν μίλησε στὴν Ἀθήνα ἐπάνω στὸν
Ἄρειο Πάγο, εἶπε· Ὁ Θεὸς ἔχει καθορίσει μιὰ
ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία πρόκειται νὰ κρίνη τὸν
κόσμο μὲ δικαιοσύνη· ὡς κριτὴ ἔχει ὀρίσει ἔ-
ναν ἄνδρα (τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸ καὶ Λό-
γο του)* καὶ γιὰ νὰ βεβαιώσῃ ὅλους ὅτι αὐτὸ
θα πραγματοποιηθῆ, τὸν ἄνδρα αὐτόν, πού οἱ
ἄνομοι τὸν θανάτωσαν, ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε
ἐκ νεκρῶν. Ἐπὶ λέξει· «*ἔστησεν ἡμέραν*», λέ-
ει, «*ἐν ἧ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δι-*

*καιοσύνη, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὤρισε, πίστιν παρασχὼν
πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν*» (Πράξ. 17,31).

● Εἶνε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, βέβαιο - βεβαι-
ότατο ὅτι θα γίνῃ ἡ μέλλουσα κρίσις. Ἄλλ' ἐ-
ὰν εἶνε ἔτσι, τότε **πῶς ἐμεῖς ζοῦμε ἀδιάφοροι**,
σὰν νὰ μὴν πρόκειται νὰ κριθοῦμε καὶ νὰ δώ-
σουμε λόγο τῶν πράξεών μας;

Λιγότεψε δυστυχῶς ἡ ἔσβησε –ἀλλοίμο-
νο– μέσα στὰ στήθη μας ἡ πίστι στὴν αἰώνιο
ζωή; Σὲ παλαιότερα χρόνια, λόγω ἀμαθείας,
δὲν ἀκουγόταν συχνὰ κήρυγμα· πίστευαν ὁ-
μως οἱ πρόγονοί μας στὴν αἰώνιο ζωή. Στους
ναοὺς ἦταν συχνὰ **ζωγραφισμένη στὸ νάρθη-
κα ἡ παράστασι τῆς μελλούσης κρίσεως**· τὴν
ἔβλεπαν ὄλοι, διδάσκονταν, φοβοῦνταν καὶ
ἀπέφευγαν τὰ ἁμαρτήματα. Ὅταν κανεὶς ἔχη
στὸ νοῦ του ὅτι θα δικασθῆ, θα δώσῃ λόγο γιὰ
τὶς πράξεις του, ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν συγκρατεῖ,
δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἐγκληματήσῃ.

Μᾶς περιμένει δικαστήριο. Ἐκεῖ δὲν ἔχουν
πέρασι οἱ δικαιολογίες καὶ τὰ ψέματα. Ἐκεῖ ὁ
Χριστὸς θα ξεσκεπάσῃ τὰ πάντα, καὶ τὰ μάτια
τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων θα βλέπουν
ὅ,τι ἐδῶ μένει τώρα κεκαλυμμένο καὶ ἄγνω-
στο. Ἐκεῖ δὲν μπορεῖς νὰ διορίσης κάποιον
συνήγορο γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ καὶ νὰ δικαιο-
λογήσῃ τὰ ἁμαρτήματά σου.

Δικαστήριο φοβερό! Τρέμεις, ἀδελφέ μου,
ὅταν ἐδῶ τὸ ἀρμόδιο ὄργανο μᾶς κοινοποιῆ
πρόσκλησι καὶ μᾶς εἰδοποιῆ ὅτι τὴν ὠρισμέ-
νη ἡμέρα θα δικαστοῦμε. Μὰ πολὺ περισσό-
τερο πρέπει νὰ τρέμουμε γιὰ τὸ Θεὸς μᾶς
εἰδοποιεῖ ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως θα κλη-
θοῦμε νὰ δώσουμε λόγο γιὰ τὶς πράξεις μας,
τὰ λόγια μας, τὶς σκέψεις μας.

Ἀδελφοί μου, δὲν λέω περισσότερο, γιὰ τὴν
ὅπως εἶπα στὴν ἀρχὴ σήμερα χρειάζονται ὄχι
λόγια ἀλλὰ δάκρυα. **Τὰ δάκρυα ὅμως τῆς με-
τανοίας ἔχουν δυστυχῶς στερέψει.**

Τόσο μόνο θα πῶ καὶ θα κλείσω. Ὅταν ἀ-
κοῦμε στὴν ἐκκλησία τὴν αἴτησι «*Χριστιανὰ
τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαί-
σχυντα, εἰρηνικὰ καὶ καλὴν ἀπολογία τὴν ἐπὶ
τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ*» (θ. Λεῖτ. πηλ-
ρωτ.), **ἂς παρακαλοῦμε τὴν Παναγία Θεοτόκο νὰ
μεσιτεύῃ** ζητώντας νὰ μᾶς ἐλεήσῃ ὁ Κύριος·
νὰ μᾶς κατατάξῃ ὄχι «*ἐξ εὐωνύμων*», ἀλλὰ
«*ἐκ δεξιῶν*» του (Ματθ. 25,33 κ.έ.), καὶ ν' ἀκούσουμε
κ' ἐμεῖς τὴν οὐράνια φωνὴ του «*Δεῦτε οἱ εὐ-
λογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε
τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ κατα-
βολῆς κόσμου*» (ἔ.ἀ. 25,34)* ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος